

رحمانی

رحمانی (rah.ma.ni)، روشن، روستای پسرخی از ناحیه بایسون در ولایت سرخان دریای ازبکستان ۱۹۵۴م - ، استاد و ادب پژوه تاجیکستانی. در ۱۹۷۷م دانشکده دولتی زبان و ادبیات تاجیک را به پایان رسانید. تا ۱۹۷۸م در صدا و سیمای جمهوری تاجیکستان کار می کرد. از ۱۹۸۱ تا ۱۹۸۵م مترجم دانشگاه کابل در افغانستان بود. در ۱۹۸۶م از انستیتوی کشورهای آسیایی و آفریقایی دانشگاه دولتی مسکو به نام لوماتسف دانشنامه دکتری گروه ایران شناسی گرفت. در ۱۹۸۹م از رساله دکتری خود به نام نظم شفاهی دری صاحب مؤلف در افغانستان معاصر دفاع کرد.

از آثارش: ۱ - نمونه های فولکلوری افغانستان جلد یکم، افسانه های دری، (کابل، ۱۹۸۴م)، جلد دوم، دوبیتی و رباعیات دری، (کابل، ۱۹۸۵م)، جلد سوم، ضرب المثل ها، (کابل، ۱۹۸۵م)؛ ۲- ادبیات عامیانه در افغانستان معاصر، نظم شفاهی صاحب مؤلف به زبان دری، دو جلد (مسکو، ۱۹۹۴م). رحمانی در مجله های صدای شرق، علم و حیات و فیروزه تاجیکستان و سیمرغ، برگ سبز و نگاه نو در ایران و علوم اجتماعی و زنان افغانستان در افغانستان و نیز در مجله دانشگاه دولتی مسکو بخش شرق شناسی آسیا و آفریقا مقاله هایی نوشته است. تعدادی از مقاله های وی به انگلیسی، روسی، فرانسوی، عربی و زبانهای دیگر برگردانده شده است. رحمانی بنیانگذار و سردبیر گاهنامه فرهنگ مردم است که در دوشنبه با عنوان مردم گیاه منتشر می شود.

قبادیانی

ادب فارسی در آسیای میانه / ۴۴۰

Раҳмонӣ

Раҳмонӣ, Рушан, рустои Пасурхӣ, ноҳияи Бойсун дар вилояти Сурхондарёи Ўзбекистон 1954 - , устод ва адабиётшиноси тоҷикистонӣ. Дар 1977 донишкадаи давлатии забону адабиёти тоҷикро ба поён расонд. То 1978 тарҷумони Донишгоҳи Кобул дар Афғонистон буд. Дар 1986 аз Институти кишварҳои осӣёӣ ва офриқоии Донишгоҳи давлатии Москва ба номи Ломоносов дуктурои гуруҳи эроншиносӣ гирифт. Дар 1989 аз рисолаи доктории худ ба номи “Назми шифоҳии таълифии даризабонони Афғонистони муосир” ҳимоя кард.

Аз осораш: 1 - Намунаҳои фольклори Афғонистон, ҷилди 1, Афсонаҳои дарӣ (Кобул, 1984), ҷилди 2, Дубайтӣ ва рубоӣҳои дарӣ (Кобул, 1985), ҷилди 3, Зарбулмасалҳо (Кобул, 1985); 2 - Адабиёти омиёна дар Афғонистони муосир, назми шифоҳии таълифии даризабонони Афғонистони муосир, дар ду ҷилд (Москва, 1994).

Раҳмонӣ дар маҷаллаҳои “Садои Шарқ”, “Илм ва ҳаёт” ва “Фируза”-и Тоҷикистон ва “Симург”, “Барги сабз” ва “Нигоҳи нав” дар Эрон ва “Улуми иҷтимоӣ ва занони Афғонистон” дар Афғонистон ва низ дар маҷаллаи Донишгоҳи давлатии Москва бахши шарқшиносии Осиё ва Офриқо мақолаҳои навиштааст. Теъдод аз мақолаҳои вай ба англисӣ, русӣ, фаронсавӣ, арабӣ ва забонҳои дигар баргардонда шудааст. Раҳмонӣ бунёнгузор ва сардабири Гоҳномаи фарҳанги мардум аст, ки дар Душанбе бо унвони “Мардумгӣёҳ” мунташир мешавад.

Қубодиёни

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. –
Техрон: Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
саҳ. 440.